Ч. 28 Неділя 6 (18) лютого 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Угодові конференциї. — Полудневоафриканьска війна.)

Наради угодових конференций мають бути тепер приспішені. З ческої сторони впевняють, що превес міністрів др. Кербер заявив на послідним засіданю моравскої конференциї, що в державних урядах на Мораві будуть ся приймати і полагоджувати всякі письма в обох краєвих язиках, щоби кождий міг послугувати ся своїм матерним язиком. То становище не стрітило з нїякої сторони супротивленя. Справу утвореня ческої палати торговельної в Королевім градци полишено покищо непорішеною, бо Нїмцї роблять утворене нових ческих палат торговельних зависимим від розмірного заступства Нїмців в тих палатах з ческою більшостию, а знов Чехи кажуть, що над тою справою не можна навіть радити.

Положене на театрі війни дуже змінило ся і то в користь Анґлїйців. Іменно ґен. Робертс перекинув цїлу вагу війни з всхідної сторони в Натали на крайний захід коло Кімберлей. На чолї 48.000 людий рушив ґен. Робертс дня 14 с. м. над ріку Моддер, перейшов єї і як вчерашні телеґрами доносять обійшов становища Бурів та освободив Кімберлей від облоги. Плян Буллера був до послідної хвилї тайною. Всї а найбільше Бури були пересьвідчені, що Робертс збирає свої сили на полудне від Оранїї і туди схоче перейти границю. На се вказувало і то, що новими войсками, які надійшли в послїдній хвили з Анґлїї скріплювано сили ґен. Френча і що той ґенерал став завзято добувати становищ Бурів під Колесберґом. З тої причини Бури скріпили позициї вздовж цїлої полудневої границї Оранїї і тому навіть значно ослабили сили Кроніого, що держав армію Метуена в однім місци. Тимчасом як опісля показало ся, Робертс обняв команду над войсками Метуена а навіть пхнув на захід і Френча та з тими всїми силами рушив в похід. Ораньскі Бури пізнавши плян Робертса почали знов збирати ся в великій силї в околици Кімберлея, де в найкоротшім часї прийде до рішаючої розправи між ними а Робертсом. Анґлїйскі воєнні критики піднесять успіх Робертса і Френча, але додають, що той успіх не буде мати великої ваги, коли Робертсови не удасть ся цїлком розбити Кроніого. — Вість о освободженю Кімберлея викликала в Льондонї велику радість, однако та радість небавом охолола, з причини браку всяких близших вістий. Іменно Робертс не згадує в своїй телеґрамі нїчого о борбі, а до неї мусїло прийти. Отже побоюють ся або великих страт Анґлїйців, або нової хитрости Бурів. Длятого дожидають з великим напруженем дальших вістий. Тимчасом на полудне від Оранїї, де лишили ся лиш слабі сили Анґлїйців, Бури пруть їх назад і як телеґрафують з Капштадту Анґлїйцї відступили аж до Арундель. Ренсбурґ тепер в руках Бурів. Про Буллера і війну в Натали нема нїякої вісти.

Новинки.

Львів дня 17-го лютого 1900.

— **Посади в Боснї.** Краєве правительство Боснї і Герцеґовини оголошує, що там в скарбовій службі єсть опорожневих кілька посад концептових ад'юнктів в X. ранзї по 2200 К. платнї та 400 К. додатку, а також кілька посад концептових практикантів з ад'ютум в квотї 1600 К.

— **Виміна старих гроший.** Wiener Ztg. оголошує, що срібні монети по 10 і 20 кр. та давнїйші 5-крайцарові, що вже вийшли з обігу, будуть приймати виімково ще один рік, але вже лиш за половину вартости: головна каса у Відни і краєві головні каси, т. є. у нас в Галичинї каса львівска і філїяльна каса краківска. Дальше до дня 30 червня можна буде ще вимінювати в тих самих касах мідяні монети по 1 і по пів крайцара по повній вартости, а від 1 липня вже лиш за половину вартости.

— **Лапка на еміґрантів.** Якийсь еміґраційний аґент порозсилав по селах всхідної Галичини відозву, в котрій якийсь Б. Ціхоцкий (назвище може й видумане!) представляє в дуже рожевих барвах відносини в Канадї. В тій відозві остерігає Ціхоцкий людий, щоби не їхали до Канади анї на Брему, анї на Удіне і Ґенуу, бо там бють людий аж до крови, а їхали тілько на Роттердам. — Мабуть в Роттердамі чигають на свої жертви инші наганячі, котрих очевидно не хибує і у нас, а дїлають они спільно.

24)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин

(Дальше).

Псамтік застав раз чужинця у свого учителя і коли Дарій пішов, спитав він Неітготена, звідки він до того приходить познакомляти того Перза в египетскими тайнами?

— Я учу єго таких річий — відповів старий єрей — які знає кождий учений Халдей у Вавилонї так само як і ми, і тим способом позискую нам дружбу чоловіка, котрого зьвізди затемнюють своїм сьвітлом зьвізди Камбізеса так, як сонце затемнює місяць. — Той Дарій, кажу тобі, стане колись могучим володітелем; ба, я видів, що єго планети сьвітили навіть понад Єгиптом. Мудрому годить ся займати ся не лиш теперішностию, але й оглядати ся на будучність, уважати не лиш на свою дорогу, але й єї окрестність. Коли ти ідеш попри чиюсь хату, то не можеш знати, чи в ній не виховує ся на будучність якийдобродій для тебе. Не спускай нїчого з ока, що стоїть при твоїй дорозї; але передовсїм споглядай в гору на зьвізди. Як пес в ночи не спить, але чаїть ся на злодіїв, так і я від пятьдесяти літ слїджу за тими вандрівниками на небі, за тими споконвічними віщунами судьби, що жаріють в етері, а котрі заповідають людем наперед ранок і вечер, літо і зиму, але також і щастє та нещастє, славу і ганьбу. Они ті непохибні, показали менї в Дарію ростину, з котрої колись виросте велике дерево.

Молодому Бартї були ті нічні години науки єго приятеля дуже на руку, бо они спонукували Дарія спати довше як звичайно, отже й улекшували єму їздити досьвіта потайком до Невкратіс. Тогди їздив з ним звичайно і єго повірник Зопірос; але коли він перебував у Сафони, то єго приятель разом зі службою полював на залці, бекаси, пелїкани або лиси, а коли відтак вернули домів, то казали менґорови Крезусови, що їздили на польоване, улюблене занятє знаменитих Перзів.

Нїхто не добачив тої зміни в луші молодого королївского сина, яка настала була під впливом першої любови, лиш одна Тахот, донька Амазиса. Она від першого дня, коли Бартя промовив до неї, розгоріла пристрастию до красного молодця. Делїкатним чувством любови зміркувала она борзо, що межи нею а ним станулo щось їй незвістного, бо коли Бартя перед тим поступав собі супротив неї як брат, і шукав єї товариства, то тепер він дуже старанно уникав єї і держав ся від неї як лиш можна здалека. Він здогадував ся єї тайни, і єму здавало ся, що як би він відповідав на єї ніжні погляди, то допускав би ся злочину на своїй любови для Сафони.

Бідна донька короля гризла ся тим, що молодець такий холодний для неї, і зробила Нітетіс своєю повірницею. Тота додавала їй відваги і ставила з нею замки у воздусї. — Обі дївиці укладали собі вже наперед, як то буде красно, коли они віддадуть ся за обох братів та будуть жити на однім дворі і не будуть потребували розлучати ся. — Але минав день за днем, а молодий королевич показував ся Тахотї щораз рідше, а коли й прийшов, то розмавляв з нею лиш холодно і для форми.

Мимо того мусїла она бідна признати то сама перед собою, що Бартя від часу свого побуту в Єгиптї став якийсь красший і вибрав ся більше на мужчину. Якась горда а мимо того лагідна самосьвідомість яснїла єму тепер в єго великих очах, а замість давнїйшої молодечої пустотливости, пробивав ся в цїлій єго поставі якийсь дивний задумчивий спокій. Рожеві єго румянцї були поблїдлі, але з тим було єму більше до лиця, які їй, котра подібно як і він з кождим днем щораз ставала блїдша.

Мелїтта, стара невільниця Родопіси стала опікункою залюблених. Она одного дня застала несподївано Сафону з Бартєю, але королевич так щедро єї обдарував, єго краса так єї вповні очарувала, єї пестійка так єї дуже просила, і так солоденько ласила ся коло неї, що она обіцяла ся мовчати о всїм перед своєю панею і наконець, ідучи за звичайним у старих жінок наклоном, стала молодій парі робити вигоду та подавала до їх сходин всяку можливу поміч. Старуха видїла вже свою „солоденьку донечку“ володітелькою половини сьвіта, називала єї, коли була сама з нею, „княгинею“ і „королевою“ а себе саму, коли на ню

— **Новий уряд почтовий** війде в жите дня 16 с. м. на стациї зелізничій в Пропровій (пов. тернопільского) зі звичайним кругом діланя. До сего уряду почтового будуть належати громади: Пропова, Скоморохи і Смолянка з Цезарівкою, а буде він злучений зі шляхом зелізниці Тернопіль-Залїщики. — Другий новий уряд почтовий входить в жите з днем 16 с. м. в Тамановичах, пов. мостиского, зі звичайним кругом ділання. До сего уряду належать обшари двірскі і громади: Боленовичі, Лютків і Тамановичі, а також громади Ганковичі, Мишлятичі і Тулковичі.

— **На дохід** „Народного Дому" і „Шкільної Помочи" в Коломиї устроюють рускі товариства в Коломиї вокально декляматорский вечерок в честь XXXIX роковин смерти Тараса Шевченка дня 12 марта 1900 р. в сали міскої каси ощадности. — Програму оголосить ся пізнїйше.

— **Комітет зборів крамарских** в Стрию повідомляє всїх інтересованих, що збори крамарскі відбудуть ся дня 22 н. ст. лютого с. р. в сали „Руского Касина" в Стрию.

— **Нещасна пригода**. Минувшого четверга переправляло ся човном через Сян шість осіб з села Кривча. Нараз серед ріки човно вивернуло ся, а всї шість осіб пішли під воду. Під сю хвилю стояв на противнім березї міщанин, ловлячи саком рибу. Він кинув ся зараз з помочию, але удалось єму лише три особи спасти від смерти, а прочі три утонили ся.

— **Загадочна смерть**. Дня 9 с. м. померла ненадїйно в Тарнові Марня С., 19-лїтна дівчина, котра мешкала у свого брата, купця. Зараз потім розійшла ся вість, що М. С. не померла природною смертию, але що єї отруїв брат, який мав дуже зле з нею обходити ся і держав єї як слугу до найзвичайнїйшої домової послуги. Обуренє загалу було тим більше, що померша була сиротою, а брат єї, у котрого мешкала, був богатим чоловіком. В виду таких вістий, віддано справу судови до розслїду. Переведена обдукция мощий через судових лїкарів д-рів Еберсона і Рогальского виказала, що М. С. померла неприродною смертию, здаєсь, від отруї, длятого порішено віддати єї желудок хемічному розборови. Дальше слїдство виясни, чи має ся тут до дїла зі злочином убийства, чи з самоубийством.

— **Лист з боєвища**, писаний трема почерками письма, одержав недавно один англійский пастор в Льондонї. Жовнїр з полку Суррей почав писати лист до родичів, але смерть не дала єму письма докінчити. Товариш поляглого хотів то кроваве письмо довести до кінця з поясненєм, що стало ся, але і сей погиб в бою. Лист дістав ся до головного штабу, котрий з дописею на боцї, що оба погибли, вислав его до Англії. З огляду, що первістні адреси не були відомі, дістав ся лист в чужі руки. В першій части письма пробиває ся веселість і надія, в другій прочуте смерти, а закінчене есть сухе, урядове. Пастор оправив лист в рамки і підписав одним словом: „Війна".

— **Марнотравний гуляка**. „Біржевия Вѣдомости" пишуть: „До начальника стациї в Двиньску зголосив ся молодий а богатий поміщик з охрестности того міста і зажадав специяльного курьєрского поїзду під услівєм, щоби поїзд прибув до Петербурга не пізнїйше, як о 2 год. в ночи. Запитаний о причину такого поспіху, відповів молодець, що того самого дня відбуде ся баль в Петербурзї, на котрім він під словом чести мусить гуляти з одною панною мазура. Приготовано поїзд з одної льокомотиви і двох вагонів, а ущасливлений молодець заплатив в касї 1002 рублів і кількадесять копійок. Коли видали єму надвижку 62 коп., пригадав собі молодець на убогих і просив начальника, щоби сю квоту між них розділив, чого однак сей не хотів зробити. Молодець був з тої причини таким „жертволюбивим", що в послїдних часах одідичив велике майно. Думаємо — пишуть „Бірж. Відом." — що буде єму приятно, коли подамо его імя до прилюдної відомости. Є ним п. Франц Моль, властитель дібр Йосифиново під Двиньском.

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Ради господарскі.

Що можна иноді научити ся з образка старої книжки? — Коли хто цікавий, нехай то собі в низу прочитає.

— **Коротка наука о навозах** (VIII). Із всїляких штучних навозів найважнїйші найбільше уживані суть слїдуючі: Салїтра чілїйска (хибно кажуть „хілїйска"), котра додає земли бракуючого їй азоту; — томасівка або мука Томаса з жужлїв, котра дає фосфоровий квас; — кістяна мука дає так само фосфоровий квас; — каініт або калуска сіль додає земли потасу або калї. Салїтра має в собі 15 до 16 процент азоту і її платить ся по 16 до 20 К. (8 до 10 зр.) за метричний сотнар. Салїтру купує ся в грубозернистих кришталах або злїплених до купи кусних, товче ся і пересіває ся на мілкий порошок, мішає ся з пересіяною землею або порохом торфу і розсїває ся по поли рукою або машиною. Салїтри рівночасно з обірником не можна уживати. Так само не може єї мішати з т. зв. суперфосфатами, але з иншими родами штучних навозів можна. Салїтра дїлає дуже борзо, бо салїтра розпущена у водї позістає в земли і ростини можуть коріньцями набирати єї безпосередно. Але именно длятого, що она розпускає ся у водї а земля єї не втягає, не треба єї завчасно розсївати, бо вода з весни готова єї забирати з поля. Коли салїтри дати перед тим заким ще збіже добре розкорінить ся, то оно буде рости добре в солому, але коли би спісля вилягало, то видасть і мало зерна. Отже салїтря треба тогди уживати, коли збіже вже добре розкорінить ся. Навожені салїтрою поля держать більше вогкість, але й легко робить ся на них суха шкаралупа а земля легко збиває ся в груду. Длятого добре есть навозити рівночасно вапном. Найневідповіднїйша есть салїтра на студенї землї, на високо положених ґрунтах і там де часто перепадають дощі; она найлїпша на піскові ґрунти, на гумусову глинковату і марґльову землю та в сторонах де мало дощу. Озиме збіже на ґрунтах навожених в осени фосфатами і яре збіже навозить ся салїтрою рано з весни верх збіжа і треба 1 до 4 метр. сотнарів на гектар (морґ і три чверти); для бараболь навозить ся з весни по засадженю (треба півтора, 2 або й 3 метр. сотн. на гектар); під конюшину і стручкові ростини салїтра не добра. Навожене салїтрою не держить довше як рік.

— **Кілька рад що до закупна насіня**: 1) Всяке насїнє треба вчасно купувати,

---

прийшла така слаба хвиля, виділа богато при здобленою перскою достойницею.

Глава одинайцята.

На три днї перед часом, призначеним до виїзду Нітетіси, запросила була Родопіс до себе до Навкратіс богато гостий, а між тими знову Крезуса і Ґіґеса.

Підчас того пира під покровом ночи і опікою невільниці мали обоє залюблені знову зійти ся. Коли Мелїтта переконала ся, що розмова при столї завела ся на добре, отворила браму, впустила королевича до города і привела до него его любку. Сама відтак відступила ся, щоби, коли потреба, плеснути в долонї і дати їм знати, що хтось може їх підглянути.

— Ще лиш через три днї буду знати, що ти близько мене — шепнула Сафо. — Знаєш, що менї часами так здає ся, як би я тебе лише що вчера перший раз побачила; але звичайно гадаю, що ти вже цїлий вік моїм і що я би тебе любила, доки житя мого!

— Та й менї так здає ся, як би ти була моя, від коли я жию; бо я не можу собі того увивити, що я міг колись жити без тебе.

— Коби вже раз минув час розлуки!

— О, вір менї, що він мине скорше, як тобі то здає ся. Правда, що нам буде ся здавати, що мусимо довго ждати, але коли ми знов зійдемо ся з собою, то я гадаю, що нам буде здавати ся, як би ми лише що попращали ся з собою. Отгак, видиш, здавало ся менї що дня. Як же я дожидала рана а з ним і тебе; а коли настав ранок і ти сидїв тут коло мене, то менї здавало ся, як би ти не відступав ся від мене і як би твоя рука, ще від вчера спочивала на моїй голові.

— А все таки бере мене якась така незнана менї давнїйше туга, коли погадаю собі, що будемо мусїли розставати ся.

— Я не конче того бою ся. Правда, що кров менї потече з серця, коли будеш прощати ся зі мною; але я знаю, що ти прийдеш знову і мене не забудеш. Мелїтта хотїла питати ся ворожби, чи ти будеш менї вірним; — она хотїла також іти до якоїсь старої ворожки, що недавно тому прийшла з Фриґії та ворожить в ночи з повитяганого мотузя. До того треба їй для очищеня кадила, живиці, паланичок як місяць і листочків з тернини; але я того всего не хотїла, бо моє серце знає чей лїпше як Пітия, мотузє та кадило, що ти останеш ся менї вірним і будеш мене любити.

— І твоє довірє не обманить тебе!

— А все таки обава не зовсім мене опускала, бо я може яких сто разів дула на листочки маку а відтак била по них. Коли луснуло, то я зрадїла: „Він тебе не забуде!" Коли же листочок лиш роздер ся а не луснув, то менї стало сумно. Але більше разів луснуло, як нї, і я могла більше радувати ся як сумувати.

— І так має бути.

— Так мусить бути! Але говори тихійше, мій милий, щоби нас не доглянув Кнакіяс, що онтам іде до Нїла по воду.

— Добре, добре буду тихійше говорити. Так! Тепер підгорну тобі твоє як шовк волосечко і шепну тобі до уха: Я тебе люблю! Чи ти зрозуміла?

— Що охотно слухаємо—казав вій дід—то й легко розуміємо; але хоч би ти й шепнув менї до уха: „Я тебе ненавиджу!" то мимо того твої очи тисячами голосів казали би менї, що ти мене любиш. Нїма бесїда очий говорить далеко більше, як всї языки з цїлого сьвіта.

— Ах, коби я умів говорити тою красною еллиньскою мовою так як ти, то я би тогди...

— О я рада з того, що ти не говориш лїпше; бо як би ти міг все менї сказати, що чуєш, то ти би далеко не так ніжно дивив ся менї в очи. Бо і щож суть слова!? Чи чуєш як там соловейко щебече? Він не має дару вимови, а мимо того здає ся менї, що я его розумію.

— А скажи менї, що він говорить? Я хотїв би знати, що більбіль, як ми Перзи називаємо соловейка, щебече онтам між рожами до своєї любки. Чи то може менї сказати, що птичка говорить?

— Я тобі скажу по тиху! Фільомеля сьпіває до свого мужа: „Я тебе люблю!" А він їй відповідає, послухай лиш: „Ітіс, іто, ітіс"[1].

— А щож значить „Іто, іто"?

— Я то приймаю, я то приймаю!

— А „Ітіс"?

— То вже треба би, щоби добре зрозуміти, штучно пояснити. Ітіс то есть колесо; а колесо значить — так мене учили — вічність, бо оно не має анї початку анї кінця. Длятого кличе соловейко: Я то приймаю, я то приймаю на віки!

— А як я тобі скажу: „Я люблю тебе"?

— То я тобі, як та птичка, що сьпіває в ночи, скажу з радостию у відповіди: Я то приймаю, на нинї, на завтра на віки!

— О яка ніч, як все спочиває і мовчить; вже й соловейка не чую. Він сидить тепер онтам на дереві, від котрого цьвітів несе ся так солодкий запах. Вершки пальм відбивають ся в Нілю, а поміжи ними ніби білий лебедь виглядає з води образ місяця.

— А его проміне мов срібні ниточки об-

[1]) Так після грецкого поета Айсхіля відзиває ся соловій, (ніби як у нас кажуть, що соловій кличе: „Ловіть, ловіть, ловіть!" Але первістно слова „ітіс, іто" мали инше значінє. Прокне, жінка Терея, котрий єї сестрі Фільомели відрізав язик, зарізала власного сина Ітіса і дала его з'їсти Тереєви. Терей зміркувавши що з'їв, пустив ся в погоню за Прокною і Фільомелею, але боги заміняли Фільомелю в соловейка, Прокну в ластівку, а Терея у вудвуда. Від того часу соловій Фільомеля кличе Ітіса.

вати, щоби переконати ся ще завчасу чи оно добре. — 2) Купувати насіне лиш у таких фірм, котрі або стоять під контролею якої стациі досьвідноі (н. пр. краєв. стациі ботанічно-рільничоі у Львові) або звістні з своєі ретельности. Такі фірми суть у нас н. пр.: Ернест Бальзен, дім рільничо-продукцийний в Кракові; М. Воліньский і І. Качиньский, торговля насіня у Львові; бар. Юлиян Бруніцкий в Підгірцях коло Стрия; „Перша культура продукциі насіня“ Т. Луцкого в Мелній почта Стрілиска і Культура лїсного насіня в Зассові під Чарною. З фірм заграничних найлїпші і найретельнійші: And's. Ad. Markl's Söhne, k. u. k. Hoflieferant Wien I. Am Hof Nr. 13 і угорска фірма Edmund Mauthner, Samenhandlung in Budapest. Від обох сих фірм зажадати присланя цінників. — 3) При купні насіня не треба уважати на то, щоби ціна була низька, бо дійстно доброго товару нїхто не може продати дешево, а за дешеві гроші пси мясо їдять. — 4) Не зважати дуже на захвалюване якогось насіня, але на то, чи оно буде для нашого ґрунту для наших сторін відповідне; бо може бути насіне, у котрого збіже або які инші ростини будуть деинде дійстно дуже красні, а у нас можуть хибнути. На се треба головно зважати на насіне спроваджуване з Угорщини. Там теплїйше і не одно буде красне, але у нас хибне. — 5) Хто хоче підсівати або заводити у себе нові луки, нехай не купує на то готових мішанок, бо дуже часто роблять такі мішанки з найгіршого насіня та з всїляких висівок, в котрих знайде ся і богато буряну. Найлїпше купити собі окремо насіня кождоі трави і зробити самому мішанку, лиш треба знати, на який ґрунт якоі ужити мішанки.

— **Що можна научити ся з образка старої книжки.** В однїй бібліотецї знаходила ся стара нїмецка наукова книжка, в котрій була також наука о рільництві. До тоі книжки був доданий і образок, представляючий старенького чоловіка, що двигає оберемок деревець. Мимо волї брала цікавість, що має представляти сей образок. Шукаю за описом сего образка і читаю, а там так написано: „Не можемо відмовити собі того, щоби в слїдуючім не показати, який хосен можуть мати ті, що садять дерева. В малім сільци В. коло Д. підчас семилїтноі війни, заслаб один француский вояк підчас маршу, упав на дорогу і там єго товариші лишили. Він був би може й згинув там, як би не то, що люди з села змилували ся над ним і взяли єго до себе та доглядали єго, доки він аж не подужав. Вояк той постановив вже не покидати ся своїх добродіїв і лишив ся в селї та заробляв собі межи селянами на кусень хлїба. Єго зробили громадским пастухом. Виганяючи худобу що дня на толоку, мав він нагоду думати над тим, кілько то землї марно спочиває, і навіть для худобини нема з неі великого хісна, а о скілько лїпше було би засадити єі пожиточною деревиною. Отже коли худоба перестала вже пасти ся, він пішов пішки до своєі вітчини та приніс звідтам оберемочок молоденьких щеп. Отак ходив він кілька разів до Франциі по щепи, аж засадив ними цїлу толоку. З тоі толоки зробив ся відтак сад великий як лїс, і приносить що року великий дохід та став ся дуже важним жерелом гаразду громади. Образок представляв отже того бідного вояка, як він зносив щепи і працював для добра тих, що колись змилосердили ся над ним. — А чи і у нас в неоднїй громадї нема пустоі толоки, з котроі нї людем, нї худобі нема пожитку, чи нема й иншоі землї? Та ба, коли нема такого француского вояка, котрий би ту землю, що лежить нинї без ужитку, засадив ужиточними деревами!

— **Ранна городнина без теплих скринь.** Не кождий може закладати собі дорогі теплі скринї, щоби в них сїяти ранну городнину, але кождий хотїв би певно борзо з весни попоїсти молоденькоі ярини. Слїдуючим способом можна, хоч і не так борзо як в теплих скринях, але все-таки о кілька недїль борше як на грядках доховати ся молоденькоі ярини. Цїла річ в тім, щоби городнину пересаджувати на грядки вже в такім станї, в котрім она борше може доспівати. Отже н. пр. **горох**: Бере ся ранні роди, карилики, н. пр. горох букшпановий, американьске чудо і т. п. Під конець лютого або з початком марта наповняє ся вазонки високі на яких 6 цент. пухкою, гумусовою землю, садить ся в кождий вазонок по 5 до 6 зерен і ставить ся вазонки на вікно до сонця. Скоро земля досить ногка, то горох борзо скільчить ся і вийде а коли молоденькі ростинки виростуть на кілька центиметрів високо, то треба їх перенести до розсадника, щоби они тут привикали до студенїйшого воздуха. Але розсадник мусить бути в затишнім місци з вікнами і на ніч закриваний матами. Скоро молоденькі ростини вже привикнуть, пересаджує ся їх з кінцем марта або з початком цьвітня на грядку. — **Шпараґова фасоля**, ранна, н. пр. воскова, довга і т. п. садить ся так само у вазонках але під конець цьвітня, призвичаює ся їх до воздуха а в половині мая пересаджує ся в ґрунт не розділюючи їх. З кінцем червня або з початком липня буде вже молода фасолька. — **Ранна бараболя**: Від марта аж до половини цьвітня розкладає ся ранні бараболї н. пр. шестинедїльні, американьскі рожеві і т. п. в теплім місци (н. пр в стайни одна коло другої, щоби пустили кільці, а коли ті будуть вже кілька цент. довгі, садить ся бараболю в добре підготовлену землю, в теплім затишнім місци присипаючи їх осторожно, щоби кільців не поломити.

Лїтература господарска.

— Die Fischzucht, ein treffl. Mittel zur Nutzbarmachung unbebauter Flächen. Von Carl Stadelman. Цїна 60 сотиків. Книжочка добра для тих, що хотїлиби заводити собі на неужитках саджавки і ставки.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 16-ого лютого Пшениця 14·60 до 20.— К.; жито 11·20 до 11·50; овес 10·50 до 11·—; ячмінь пашний 9 80 до 10 50; ячмінь броварний 12·— до 14·—; горох до вареня 12·50 до 20·—; вика 11·— до 12·00; сїмя льняне —·—до—·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до—·—; бобик 11·— до 12·— гречка —·— до.—; конюшина червона 150·— до 180·—; біла 100·— до 140·—; тимотка 50·— до 60·—; шведска 120·— до170·—; кукурудза нова —·— до —·—; хміль—·— до—·—; ріпак 22·— до 23 К

— **Цїна волів у Львові.** На торзї дня 14 лютого плачено живий товар по 56 до 73 Кор. — сот.; за корови від — до— вр. за 100 кільо живоі ваги. Згін був середний. Цїна мяса: заднє по 1·— Кор. до 1·08 Кор., переднє по 0·96 до 1·04 Кор. за кільо.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 17 лютого. Цїсар приймив президента мінїстрів Селя на довшій авдиенциі приватній.

Берлин 17 лютого. Інфлюенца ширить ся тут в страшний спосіб. Занедужало звиж 80.000 осіб.

Льондон 17 лютого. Парлямент ухвалив жадані правительством додаткові кредити на війну.

Капштадт 17 лютого. Бури покидають Маґґерсфонтен, аби скріпити инші становища.

Льондон 17 лютого. Ґен. Френч рушив на північ від Кімберлей. Англійска піхота стрітила сильний відділ Бурів і прогнала єго.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

мотують все що жие. Длятого і цїлий сьвіт як увязнена невіста спочиває в глубокій мовчаливости і не ворушить ся. Я не могла би тепер, хоч і як я весела, анї сьміяти ся, анї тим менше говорити голосно.

— То шептай або сьпівай!

— Правду кажеш. Подайже менї струни! Дякую тобі! Позволь же нехай притулю голову до твоєі груди і засьпіваю тобі тиху пісоньку мира. Алькман, той Лідиєць, що перебув в Спарті, вкдумав єі, щоби звеличати ніч. Тепер же слухай мене добре, бо тота лагідна пісонька до сну мусить тихо тихесенько нести ся з уст. — Не цїлуй мене, нї, прошу тебе не цїлуй, аж скiнчу; а тогди я вже й сама зажадаю, щоби ти менї подякував поцїлунком:

Дрімають високії шпилї гірскі
Дрімають на мори і скелї стрімкі,
Заснули яри і зелені гаї
І всї хробаки, що вилазять з землї.

І зьвірі у горах тяженько вже снять
І пчоли скоренькі роями вже сплять
І в водах рожевих на морскому днї
Дрімають гадюки страшні в глубинї
І пташок веселих не чути нігде
Потомлені сплять, поки сонце зійде.

— Щож, милий, не поцїлуєш мене?

— Я так заслухав ся, що й забув вже цїлувати, як перед тим так розцїлував ся, що й забув слухати.

— Ой ти пустію! Хибаж не красна моя пісонька?

— Красна як все, що ти сьпіваєш.

— А що великі елиньскі сьпіваки зложили.

— Та й то правда.

— А ви в Персиї не маєте сьпіваків?

— Як се ти можеш так питати ся? — Хибаж може який нарід славити ся високими чувствами, скоро не любить сьпіву?

— Але у вас досить недобрі звичаї.

— Нїби які?

— Ви берете собі так богато жінок!

— Моя Сафо....

— Лиш щоби ти не зрозумів мене хибно! Видиш, я так тебе люблю, що не хочу більше нічого, як лиш видіти тебе щасливим і дїлити ся з тобою цїлим житєм. Як би ти, взявши собі лиш мене одну за жінку, провинив ся тим проти звичаїв своєї вітчини, як би тобою за твою вірність погорджали, або хоч би лиш тебе ганили — бо хтож би сьмів погорджати моїм Бартєю — то возьми собі побіч мене других жінок; але насамперед нехай я лиш два, три року сама одна буду твоєю. Хочеш так Бартє?

— Хочу.

— А відтак, коли мій час мине, а ти будеш мусїв піддати ся звичаям твого краю — бо з любови другої собі не возьмеш — то зроби мене своєю першою невільницею. О, я так собі то красно в моїй головцї придумала! Коли ти будеш іти на війну, то я наложу тобі тияру на твої кучерики, припережу тобі меч, і дам тобі ратище до рук. Коли побідителем вернеш домів, то я перша подам тобі вінець. Коли будеш вибирати ся на лови, то я припну тобі остроги, а коли будеш іти на пир, то я тебе приберу і намащу, зроблю тобі вінцї з осикових галузок і рож та украшу ними твоє чоло і плечa. Коли будеш зранений, то я буду тебе доглядати, коли будеш хорий, то я не відступлю ся від тебе, а коли будеш щасливий, то я піду собі, і буду здалека тїшити ся твоєю славою, твоїм гараздом; може тогди прикличеш і мене до себе, а твій поцїлунок скаже менї, що ти вдоволений твоєю Сафоною, що ти мене любиш.

(Дальше буде).

ІНСЕРАТИ.

$4\frac{3}{4}$ кільо кави

netto вільне від порта за послїплатою або за присланем гроший. Під ґваранциєю найлїпший товар.

Афрік. Мока перлова . .	зр.	3·70
Сантос дуже добра . .	„	3·70
Сальвадор зелена найлїп.	„	4·20
Цейльон ясно-зел. найлїп.	„	5·50
Золота Ява жовта найлїп.	„	5·30
Перлова кава знамен. . .	„	5·20
Арабска Мока дд. аромат.	„	6·35

Цїнники і тарифа цлова даром.

ETTLINGER & Co., HAMBURG.

ТРАВА МЕДОВА

(Holcus lanatus)

власної збірки в обшару двірского **Борівна**, насїнє свіже і певне на ґрунта сухі або мокрі, цїлком лихі, на пасовиска знаменита ростина, раз засїяна тревас кілька лїт. **Один корець** разом з мішком коштує **4 зр.** а. в., при закупнї нараз 10 корцїв додає ся один корець даром; на вагу 100 клґр. 28 зл. Замовленя довершує **Й. ВУЛЬСЄВИЧ** в Бохни.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Газети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх инших часописей принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Механїчні прядїльнї.

Купую найлїпші прядива з вовни і овечої вовни лише в

Першій фабрицї пряжі

БРОШЕ&РІХТЕР, Райхенберґ (Чехія).

Карти з взірцями все безплатно.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОГРАФІЇ

цїлком вірні оріґіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту.

Цїна за портрет величини 37х45 цм. разом з портом і опакованем **5 зр. 10 кр.,** в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**

Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).